

Ko so komarja ženili.

(Slovaška.)

Ko so komarja ženili,
vina naprstnik popili;
slavček jim je pa nalival
v želod in vsem je napival.

Vsi so tako se napili,
da so komarja ubili.
Mrtev komar na plesišču,
joka mušica v dvorišču.

— Nehaj se, muha, solzili,
saj še komar oživi ti! —
„Njega vzbuditi težavno:
ženin moj mrtev je davno . . .“

Z njega vso mast so pobrali,
za sto jo cekinov prodali,
kožo pa tudi njegovo,
kakor sem tukaj gotovo.

Rad. Peterlin-Petruška.

Študentovska.

Ciril Jeglič.

O, kaj vse na svetu ni prav!

Našega strica trebuh boli, in je spregovoril:
»Ali smo zato čakali na Jugoslavijo? To bi rad
vedel, kaj neki mažejo gospodje, ki so postavljeni
za ministre!«

»Sam Bog jih izgruntaj!«

»Saj to je tisto! Ko bi jih jaz, bi jih — in bi
jih namlatil tako, povem vam, tako —: ne kozje
bradice ne bi ostalo od njih!«

Stric je jezen ter mu verjamem, da so hude
reči, ki morijo njegovo srce. Samo premislite:

Takole po južini séde človek, ki je počitka
potreben, da bi se malce pogovoril sam s seboj.
Sede v naslonjač, premišljuje, pretresuje, se za-
ziblje na levo, se poujčka na desno, in bi že hotel
reči: »Hvala bodi Gospodu« — pa ti zgaga zga-
gasta gomazi iz želodca: krbavs, krbavs — hep!
Zgaga zgagasta, hep! O ta Mariča, ki o šmarnih
mašah kuha zelje in fižol!

»Mariča!«

»Kaj ti pa spet ni prav?«

»Jaz ti bom lonce prevrnil — hep! jaz ti bom
piskre pobil!«

»Le!«

»Le, le! O tristo milijonov vagonov v žakljih
zavezanih! Le, le! Mariča, — hep! Pojdi sem, Ma-
riča, da se dvignem in te bom! Ali slišiš?! Jaz te
bom — hep, hep! — te bom v zelju skuhal, te bom
ocvrl, ocvrtek fižolasti, in ti bom piskre pobil . . .«

A Mariča pomiva, kakor da ne sliši, in ropoče
s posodo, kakor nalašč, prav nalašč! O, sliši! Saj

to je tisto! Njega trebuh boli, pa ne, da bi vpra-
šala: »Ti, boš požirek polaja?« Ali kaj podobnega.
Saj ga niti srknil ne bi: u, tisto brozgo! Ampak —
o Marička škandrava, če si v nebesih! Saj mora
človek biti nervozen, če noče! Kakšen red pa je
v naši državi? Ali še drži katerikoli paragraf? Ja,
mar se vam ne zdi, kakor da je cel svet narobe
in v godljo postavljen, kakor da se Ljubljana pre-
kucuje ter vam nepremaknjena stojita samo škaf
in Mariča: pa ona pomiva posodo, kima in z jezi-
kom opleta: »Le, le!«

Hep, njega trebuh boli — pa naj bi bolelo in
naj bo, če je božja volja tako! Naj bi bolelo, če
bi samo to! Ampak —

»Mar smo zato čakali na Jugoslavijo?«

O, da bi samo trebuh bolel! To je nezasišano,
kaj se ti lahko dogodi dan za dnem . . . In to zju-
traj na tešče, opoldne ali zvečer, v pisarni, cerkvi
in še drugod in povsod, tudi doma na postelji! Greš
na primer po ulici, z uradnimi akti zaposlen, pa
se ti zakadi prav pod noge: kofrnica gizdalinska,
topoglavec oblizani. Se okreneš, da bi ga —, pa
se ti priklanja in pardonira, da mu vidiš noter v
hudobijo spridenega srca. Če pa smo še zatoréj,
potem vprašamo, — ne! nič ne vprašamo, mi
zahtevamo: kje pa so policaji, da napravijo red?
Kje pa tiče tisti slavni ljubljanski policaji?!

Pa greš na trg, da bi kupil češplje, ter jih ne
kupiš. Komaj, da utegneš in se smeš ozreti nanje.
O, ministri! Pa se nameriš k vladi, da bi blago-
volili in povedali in pokazali, kdaj dobiš tiste do-

klade, o katerih čenčajo že babnice, ki solato prodajajo. In ti pokažejo? Aha, fi—! In stopiš v trafiko, da bi se potolažil z eno, dvema viržinkama. Pa ti cinca in se mota, duša podkupljena, in ti pomėžikuje in se opravičuje: »Zares, baš gospod pred Vami je kupil zadnje!« Skočil bi ter bi buzaronsko namikastil in tako nazarensko naklestil ongavega gospoda in frajlo frajlasto, ki verižita! Skočil, iz kože bi skočil! Tristo milijonov vagonov —, no, kaj pa na to porekō gospodje poslanci in gospodje ministri, ki govorančijo o pravici, o Jugoslaviji in enakopravnosti? E, blagorodneži, a?! Hic Rhodus, hic salta!

Da bi jih —! Pa greš in sedeš v tramvaj, da bi se, zgaran in lačen, domov popeljal. In mu sam Hindenburg preži iz oči: »Odkod pa, gospod, kam pa? Za kam pa smem postreči?« Seveda! E, vrag, karto daj in ne goljufaj, misliš, da si baron! Misliš, da smo mi barabe, od Zelenega kadra? Tisti listek daj, kaj boš stregel ter izpraševal, odkod in kam! Jezik za zobmi, če te nič ne skrbi!

Kaj, kajne, kaj?! Aha! Pa še niste slišali ne o stanovskih organizacijah, ne o naših kanclijah, ki so unikum, ne o tinti in peresih, ki so zanič, da bi —, in ne o naših šefih in frajlah, kratkokrilih protežirankah, ki so tudi unikum... E!

Potlej pa prideš domov ter jo glej pa glej in poslušaj: posodo ti pomiva, kima, z jezikom opleta in je ne zine poštene! Hep, in za nameček te naj še trebuh boli...

Stric je jezen in rečem vam: le verjemite, da so hude reči, ki morijo njegovo srce!

Jaz pa sem — ju! — študent, ubog študent — juju! — ki me še nobena reč ne — jezi. Ter se mi svet še zmerom zdi lepo urejen in sem bolj radoveden, kaj se skriva deklicam v očeh, nego za modrost in mažo ministrov. Pa da bi še dolgo ne prišel čas, ko bom imel grajščino in v njej gospo in kuharico ž njo: takrat se bomo jezili, jaz in ti, kratek čas delali svojim otrokom, mladim, kakor smo zdaj mi. Tiste čase nas zlega varuj Bog — pa naj se vse zgodi in naj bo, če je božja volja tako!

Pst!

Spet se zvečer nam vigred obeta.
Polna prosojne, drhteče jasnine
zarja nas gleda skoz mračne daljine,
sije do srca, ki se budi
in zamaknjeno vase strmi —

Žarka ljubezen nas tajno sprepleta...
Oh, vse preveč se v oči jim oziram
in vse preveč te oči študiram!
Pazi, junače, da ne zavozljaš:
ne odvozljaš, če ženko imaš!

Loj, kako so nevarna dekleta!
Veš, Jovanka, bilà si mi draga,
ali zdaj se bojim te ko vraga
in nič več me zmotila ne boš
in moje ljubezni ranila ne boš!

Nič ne rečem, vseč mi je Meta...
Fletnejša Micika nego je Anka...
Angelček — — —, zlodej Jovanka...
Čakaj, moj angelček: brž te ulovim
in te nikoli več ne izpustim!

Ciril Jeglič.

